

LEIDSCH DAGBLAD.

PRIJS DEZER COURANT:

Voor Leiden per 3 maanden..... f 1.10.
 Franco per post..... „ 1.40.
 Afzonderlijke Nummers..... „ 0.05.

Deze Courant wordt dagelijks, met uitzondering van Zon- en Feestdagen, uitgegeven.

PRIJS DER ADVERTENTIEN:

Van 1—6 regels f 1.05. Iedere regel meer f 0.17½.
 Grootere letters naar plaatsruimte. — Voor het incasseren buiten de stad word. f 0.10 berekend.

De Leidsche Bismarck.

Enigen tijd geleden hadden wij het genoegen onzen lezers de beeltenis en levensschets van een onzer meest bekende, maar tevens een der meest geachte en geëerde figuren onzer sleutelstad te geven.

De algemeene waardeering en instemming, welke toenmaals ons streven ten deel viel; de ontelbare ondubbelzinnige blijken van sympathie, welke de oude, aan wien onze stiff en pen gewijd waren, van alle zijden mocht ondervinden, zijn de aanleiding dat wij het wagen hun wederom zulk een krans, zulk een karakteristiek type onzer veste voor oogen te stellen.

Gij allen, lezers, kent hem, ten minste zijn persoon en zijn bijnaam „Bismarck”. Waarom dien krijzhaftigen titel, waarom dien nom de guerre?

Op het paspoort van Pieter Schreuder (zijn werkelijke naam) wordt het vak, dat zich bevindt onder het „Gedane veldtochten, bekomen wonden, bijzondere daden, eerebeekenen” ingenomen door eene groote schuine streep; politieke daden heeft hij niet op zijn geweten, hij heeft geene kamers ontbonden, geen invloed uitgeoefend bij de aanneming van het septennaat. Eugen Richter, Windthorst, Hasenclever, alle drie afzonderlijk en ook gezamenlijk hebben hem nooit eenigen slapeloozen nacht bezorgd; hij is niet anti-revolutionair, niet liberaal, niet conservatief, is zelfs niet eens kiezer en toch heet hij Bismarck. Waarom derhalve, niettegenstaande al deze tegenstrijdige eigenschappen en hoedanigheden, draagt hij dienzelfden naam?

Nevensgaand portret is, volgens onze bescheiden meening, het meest juiste antwoord op deze vraag.

Ziet die ronde kin, dien zwaren, borsteligen knevel, aanschouwt dien eenigszins opgewipten neus, die flinkerende oogen, diep in hunne kassen verborgen; roept u voor den geest dat breede, hooge voorhoofd, thans door zijne schako bedekt, dat alle mogelijke pogingen aanwendt om zich uit te breiden tot in den nek, maar hierin verhinderd wordt door slechts enkele haartjes, welke even vóór den kruin zetelen; schenkt voor eene wijle uwe aandacht aan dat geheele gelaat en onwillekeurig treden u de trekken van den grooten Duitschen staatsman, die op het oogenblik de politiek van geheel Europa in evenwicht houdt, van prins O. Von Bismarck, voor den geest.

Zietdaar dan de reden van het pseudoniem, zietdaar dan den oorsprong van dien doorluchtigen naam.

En, al moge nu ook de levensloop van onzen Bismarck niet zoo grootsch, niet zoo roemrijk zijn als die van zijn talentvol evenbeeld, toch is zij belangwekkend genoeg om er enkele woorden aan te wijden.

Vangen wij dezen aan dáár, wáár ook hij hiermede een begin heeft gemaakt, bij zijne geboorte namelijk.

Den 14den April van het jaar 1833 heerschte er ene niet bepaald ongekende vreugde in den goed beklanten verwerswinkel op de Haarlemmerstraat, welke in eigendom toebehoorde aan de echtelieden Pieter Schreuder en Janette Pikaar. Het was op dien dag dat voor de zesde maal dit gezin met een nieuwen wereldburger werd verrijkt. Waarschijnlijk hadden de oudere broeders en zusters reeds bij hunne komst ter wereld beslag gelegd op alle mogelijke bestaande peetooms en peetantades, onze held ten minste moest zich tevreden stellen met den eenvoudigen, maar echt Hollandschen naam van zijn vader; evenals deze werd hij gedoopt en ingeschreven als Pieter Schreuder.

Slechts eene flauwe herinnering zweefde hem omtrent de eerste jaren der prille jeugd

voor den geest, en het weinige, wat hij ons hieromtrent kon vertellen, was niet belangwekkend genoeg om het onzen lezers mede te deelen; wij kunnen derhalve dit gedeelte van Pieters leven met stilzwijgen voorbijgaan.

Een buitengewoon kalm kindeke scheen het echter niet geweest te zijn; vader Schreuder toch zag zich genoodzaakt zijn lieveling, nauwelijks zes jaar oud, reeds ter school te zenden.

Ook hier behoorde hij niet bepaald tot de brave Hendrikken, waarover meester Van Veen zich niet zelden bij den ouden Pieter beklagde, die dan op zijne beurt hierover zijn

dan werd dit plan bestreden door den vader, die, ten bewijze der hem toegedane richting, zijn kroost het eten onthield.

Toen echter land en koning den jongen Pieter opeiden om de wapenen te omgorden, durfde de oude zich hier tegen niet verzetten en zijn weerzin tegen het kazerneleven was niet zoo groot als zijn liefde voor den geldbuidel. Hij stelde ten minste geene pogingen in het werk een remplant of nummervervisselaar voor zijn jongen te vinden en zoo zien wij dan onzen held als loteling der lichter van het jaar 1852 ingedeeld bij het 4de regiment infanterie.

misnoegen te kennen gaf op het verlengstuk des jongen Pieters ruggegraat.

Dit duurde zoo voort tot op dertienjarige leeftijd. Toen zelf voldoende gesterkt en gevoeld door het geestelijk voedsel, legde hij zich thans toe op de kunst om anderen het materiële voedsel te verschaffen; hij werd koekbakkersleerling, eerst bij Rijke, later bij Biesiot.

Minder dan de koek zelf viel hem het koekmaken in den smaak; hij schonk verreweg de voorkeur aan de harde knikkers boven het weeke deeg; hij vertoefde veel liever in de ruime, vrije lucht dan in de enge, bedompte bakkerij en deze gevoelens legde hij op onverholen wijze bloot door enkele malen voor eenige dagen zijne werkplaats vaarwel te zeggen.

Deze zucht, deze liefde naar vrijheid werd door heeren patroons op den waren prijs gesteld, ten minste zij stelden onzen Pieter in staat een langduriger afscheid der koekbakkerij te nemen, om voor altijd rond te dolen in de vrije natuur.

Ook in het ouderlijke huis heerschte niet altijd eendracht en eensgezindheid. Sprak hij van zijne toenmaals uitverkorene, dan ontving hij eene dracht slagen van zijn ouderen broeder, wien deze keuze mishaagde; gaf hij zijn voornemen te kennen om in dienst te gaan,

Nog in datzelfde jaar uitte hij zijne neiging voor den soldatenstand door zich als vrijwilliger te verbinden voor den tijd van zes jaren, waarbij hij tevens overgeplaatst werd naar het 5de regiment, toenmaals te Leiden in garnizoen liggende.

Hij zag zijn ijver, vlijt, nauwgezetheid en stipte plichtsbetrachting spoedig beloond door eene niet geringe onderscheiding, welke hem te beurt viel, door eene betrekking, welke hem het volle vertrouwen zijner meerderen verzeerde; hij werd namelijk den luitenant-kwartiermeester Verschoore toegevoegd; als zoodanig had hij het opzicht over het magazijn der kleederen, geweren, kortom over alle militaire benodigdheden; door zijne handen ging alles uit het magazijn, door zijne handen kwam alles er weder in. En dat heeft hij gedaan te Leiden, te Breda en te Bergen-op-Zoom.

Deze laatste standplaats schijnt hem niet erg bekoord te hebben; „daar niks te doen, m'neer, geen mooie meissies, vervelend gat,” zeide hij; hij verreeerde deze veste dan ook met den naam van „Berg op sloffen.”

Met een blank paspoort, zonder ooit eenige straf te hebben gehad, verliet Schreuder den militairen dienst met eene tot saldo van rekening hem uitbetaalde som van vier en twintig

gulden drie en twintig en den traditioneelen halven cent. Zijn onberispelijk gedrag als verdediger des vaderlands was oorzaak dat hij reeds in hetzelfde jaar, namelijk in 1858, waarin hij den dienst had verlaten, werd aangesteld als verdediger der stad zijner geboorte, dat hij het geweer mocht verruilen met de klep, dat hij de schako mocht verwisselen met de ruige pet en blauwe slaapmuts, dat hij namelijk werd aangesteld als nachtwacht of klappak.

„Dat waren dikwijls harde nachten, m'neer,” vertelde ons Schreuder, „vooral des winters, als wij tegen vergoeding van zestig cents van 's avonds elf uren tot des morgens zes uren moesten rondlopen en elk uur met de klep moesten aangeven hoe laat het was. Waarom dat diende heb ik nooit goed kunnen begrijpen, asse de minse sliepen dan hoorden zij het toch niet, en sliepen ze niet dan konden ze het ommers zelf hooren, maar, afijn, ik most het doen en ik deed het dan ook maar.

Dat was toch niet het slimste, maar de steden van dien tijd, m'neer, jongen, jongen, dat was m'en zootje, vooral die Kapenaars, dat was woest volk en daarbij pootig ook, hoor! Maar ik was toen ook nog jong en ik had ook knuisten aan m'n lijf, dat kan ik je verassereeren, m'neer, en dan had ik dikwils m'n draai er in om het zóó aan te leggen dat we met mekaar te doen kregen en dat kon ik altijd vinden in de Vestestraat, dat was toen een niet heel foensdelijke buurt en daar is het dikwijls heet toegegaan. Maar het waren toch fideele jongens; als ik er een eens flink had afgeranseld, hem meegenomen had na het bureau en hem den volgende avond tegenkwam, dan nam hij mij op zijn beurt mee na... een café, trakteerde me op een glaasje bier en zee dan: „Schreuder,” (ik heette toen nog geen Bismarck, die was toen nog niet zoo in de mode), „me zalle mekaar later nog wel eens spreken, dat van vannacht dat zit me nog hoor, dat zit me nog!”

Ook op de Haarlemmerstraat, toen Tethoff in het huis, waar nu Ephraim woont, dat café chantant hield, was het dikwijls rumoerig; daar zijn ook wat slagen gevallen.

Dieven heb ik ook genoeg geatrapeerd, daar kan ik je wel het een en ander van vertellen, maar dat mag je niet in de krant zetten, hoor. Je mot niet denken, dat ik dat vraag uit angst voor die kerels zelf, maar er zijn nog te veel menschen in de stad, die denzelfden naam dragen, familie van hen, en zie je, daarvoor zou ik dat nu liever niet hebben.

En dan heb ik in dien tijd ook nog bijgewoond die grappemakery van den commissaris H.....; daar heb ik ook nog een paar aardige littekenen van op m'n kop, zie maar eens hier,” en hij wees mij op een tweetal duidelijke littekenen, welke het voorhoofd versierden.

„Wat was dat voor grappemakery, Bismarck?”

„Wel m'neer, daar heb je toch zeker wel eens van gehoord, die ouwe Meier, je kent zijn toch wel, met die grijze krullen en langen baard, hij is nou dood, die heeft er nog een liedje op gemaakt:

Het oproer te Leien, begonnen bij Goier,
 Gedicht en bezongen door Meier.”

Hoewel wij het door Bismarck bedoelde feit door overlevering kenden, namen wij desniettegenstaande den schijn aan hiermede ten eenenmale onbekend te zijn.

„Je mot dan weten, vertelde ons de oudklappak, dat die commissaris er z'n zinnigheid had opgezot om de minsen, die 's avonds op de Botermarkt kwamen, te dwingen in verschillende kanten te loopen; die met het gezicht na het Gangetje liepen mosten langs de winkels gaan, en die nou terugkeerden mosten langs de boomen kuieren. De Leienaars hadden daar niet veel genieigheid in

ze verdediden het eenvoudig. Op een Zaterdag-avond, daar had je de poppen an 't dansen; heel Leie was op de Botermart en 'n spektakel, 'n lawaai, hooren en zien verging je; en toen de plaatselijke adjudant W. de boel trachtte te sussen, brak me daar een oproertje los; zij trokken hem de epauletten van den schouder, het politiebureau werd gebombardéerd, ik kreeg twee stuivers op m'n kop en die kwamen flink aan ook, zooals je nog kunt zien, m'neer, vanwege die litteekens en dat duurde zoo den geheelen nacht. Des Zondags moest de cavallerie er bij te pas komen en die heeft de boel schoongeveegd.

In 1868 hebben ze de geheele nachtwacht opgedoekt en ben ik geworden agent van politie 4de klasse, op een traktement van driehonderd negentig pop. Dat ben ik niet lang gebleven: het volgend jaar was ik reeds agent van politie 3de klasse met 50 pop meer in het jaar en dat had ik te danken aan een belangrijken diefstal, waarvan ik de daders heb te pakken gekregen.

„Er werd al een heele tijd een boel ijzer op de grofmederij gestolen,” zoo ving hij z'n verhaal aan; „wij deden alle mogelijke moeite om achter de dieven te komen, maar 't mocht ons maar niet gelukken; alles wat we probeerden liep op niks, niemand uit.

Op een goeien keer, 't was erg donker, loop ik op de Lammermarkt en sta daar achter die pomp. Een kerel met een mand op z'n rug komt vlak langs mij; het was te donker om juist te zien waar hij heenging. Een beetje daarna komt diezelfde man weer voorbij en weer met een mand. Wel Donderdag, dacht ik toen, daar zit iets achter, dat mot ik te wete komme; ik trok m'n schoenen uit en zoo stikem mogelijk ik hem na; hij ging toen een klein winkeltje van lampen en oud roest binnen; aha, dacht ik direk, da's vanwege de grofmederij; ik zocht toen in de blinden en in de deur of er niet een gaatje was, en ja wel, da was er één, net of het voor mij gemaakt was. Ik mot er nog om lache als ik er om denk, wat ik toen gezien heb. Verbeeld je, m'neer, ze waren er met hun vieren; drie er van kende ik, en allemaal stonden ze voor zoo'n grooten houten weegschaal; op den éénen kant legde zij 't gestolen ijzer en aan den anderen kant had de koopman een gewicht van 50 kilo gezet. Opeens hoorde ik er een schreeuwen; wel poddorie da's meer dan 50 kilo ijzer, wat er nou op legt; nee, waarachtig niet, beweerd de koopman, als dat waar was, dan moest jelui kant toch na beneden gaan, want dit is goed gewicht, kijk zelf maar. Eén vertrouwde het echter niet; hij lichtte het gewicht op; de schaal, waar het ijzer op lag, viel daardoor met geweld op den grond, de andere kant ging met evenveel kracht na de hoogte en daar bingelden me d'er onder twee gewichten, ieder van tien kilo. Toen had je het lieve leventje aan den gang; ze scholden mekaar uit voor dief, schurk, afzetter.

Het kostte mij heel wat moeite om niet uit te barsten van het lachen, maar ik hield me goed.

Eindelijk hield dat lawaai op; de standjes wieren bijgelegd en ik hoorde den koopman zeggen: „haal het andere nou maar uit de schuit.”

De kerel met de mand kwam de deur uit, maar meteen had ik 'm ook bij z'n kladden; hij probeerde wel los te komme, maar dat ging zoo gemakkelijk niet, want als ik één's iemand in m'n knuisten heb, dan komt niemand er uit, dat verassereer ik je, m'neer. Hij begon te schreeuwen en toen kwamen de anderen ook uit; ik stond toen alléén tegen vier, ik kreeg wel 'n paar klappen, die flink aankwamen, maar ik hield m'n man maar altijd stevig vast; spoedig kwamen de bureu d'er bij en toen zullui aan de haal, zoo gauw as ze maar konden, naar den kant van het station toe. Loopen jelui maar, ik ken jelui toch wel! schreeuwde ik hen na. Den volgenden dag waren ze dan ook al ingerekend en verbeeld je, m'neer, ze vertelden toen dat zij het ijzer gevonden hadden buiten de Hoogewoerdsport; maar dat geloofden de rechters niet, ze draaiden hen de kast in en ik kreeg een pluimpje van den president van de Rechtbank, tien pop belooning en werd bevorderd tot agent derde klasse.

In het jaar 1874 werd ik belast met het toezicht op de honden en ik durf zeggen dat die ik m'n best voor de gemeente heb gedaan. In één jaar tijds heb ik de hondenbelasting van 1300 tot op 2500 pop gebracht. Vindt je dat niet mooi?”

„Erg mooi, Bismarck, maar het is mij niet

bepaald duidelijk hoe jij zoo uitstekend die verblijfplaats van al de niet-aangegeven honden kon ontdekken.”

„O, da's toch doodeenvoudig. Als ik zoo 's avonds op wacht stond en niks te doen had, verdreef ik m'n tijd door tegen iedere deur maar eens even te kloppen en dan hoorde ik dikwijls „waf, waf” en den volgenden dag kregen de bewoners dan een belastingbiljet tehuis, niet denkende dat Bismarck hen dat gebakken had. Bij de kazernes, waar ze ook altijd honden er op na hounen, ging dat kloppen niet, maar daarvoor had ik een ander middelje bedacht. Des middags ging ik zoo kwansuis wandelen d'r langs met een teeffe, en het duurde zoo geen drie dagen of ik had alle honden te pakken.

Ik heb toen ook nog een aardig gevalletje gehad, dat zal ik je ook eens vertellen als je het permitteert.”

„Wel zeker, Bismarck, ga gerust je gang.” „Ik wandelde eens op een morgen buiten de Morschpoort; bij „Rhyzigt” kwam ik een meid tegen, met lange haren, die ik nog nooit had gezien en toch kende ik dat gezicht, daar was ik zeker van. Ik prakkezeerde er den heelen dag over, den heelen nacht. Ik had dat feselemie altijd voor oogen, maar ik kon het maar niet thuis brengen. Den volgenden dag ik weer buiten de Morschpoort op de loer, die meid kwam weer langs, ik herkonde weer dat gezicht, maar het bleef me nog altijd duister wie het kon zijn. Zoo voorzichtig mogelijk sloop ik ze na, tot ze in een huis ging in de Galgstraat. Toen heb ik dat huis in het vezier gehouden en spoedig zag ik m'n nieuwsgierigheid beloofd. Ik stond nog niet lang om het hoekje, in polletiek, te loeren, toen ik er een andere vrouw uit zag komen. Daar begreep ik in eens alles. Die vrouw dat was het vroegera liefje van O. die eenige jaren geleden voor diefstal veroordeeld was en nou uit de gevangenis te 's-Gravenhage was ontsnapt en dien men maar niet kon vinden. Jawel, ik had hem gevonden, die meid met die lange haren, dat was niemand anders dan die O.

Die kerel nu in handen te krijgen en hem weer terug te brengen waar je wezen most, daar had ik m'n zinnen op gezet. Diezelfde avond ga ik nog eens kijken of hij tehuis was; er brandde licht op de bovenkamer. Haha, dacht ik: kip, ik heb je! ik ga na het politiebureau, vind daar Beier, een flinke vent, en zeg zoo: „Beier, ga mee, daar valt vanavond een slag te slaan.”

Zoo gaan we samen na de Galgstraat, ik in polletiek, Beier in uniform; de deur hebben we spoedig opengemaakt, Beier blijft beneden om te zorgen dat de kerel niet het raam uitspringt en ik na boven. Ik stoot de deur open en ja wel, daar zat ie, heel kalmpjes en wel; ik ga even weer de kamer uit om Beier te roepen en toen wij terugkwamen was de vogel gevlogen, nergens te vinden. En toch wist ik zeker dat hij de kamer niet uit kon zijn. Het venster was gesloten, uit de deur had hij niet kunnen gaan, want dan had ik het motte zien, hij most dus nog hier zijn; ik kijk overall rond, maar zie niks, in de kast niks, onder de lakens niks en onder de stroozak niks en toch most ie hier zijn, daaronder had ik m'n hoofd durven verdedden.

„Beier, geef me je sabel eens,” zik ik tot m'n kameraad, en toen aan het porren, overall aan het porren, ook in het bed, en nauwelijks was m'n sabel daar goed door, toen we een geschreeuw en geveelk hooren. Nou merken wij wel dat hier een dubbeld bodem was, maar we konden het toch nog niet vinden; ik porde daarom maar weer opnieuw en toen begon hij me toch te tieren en te razen, dat ik het er benauwd van kreeg. Kom er dan maar uit, schreeuwde ik op mijn beurt, en jawel, daar werd een lade opgedaand en daar lag me O. lang uit. Ik zette z'n hoofd tusschen m'n knieën en kneep flink door. Beier deed hem de handboeien aan en zoo met hem na het politiebureau. Den volgenden dag brachten wij hem naar Den Haag en gingen zelf aan mijnheer Patijn onze vangst vertellen en deze was zóó blij daarover dat hij ons ieder f 15 en vijf sigaren gaf; later hebben wij ook nog f 10 van de gemeente gehad en ben ik bevorderd tot agent tweede klasse op een traktement van f 550. Dit gebeurde in het jaar 1876.

En dan de goeie Mie, m'neer!”

„Welke goeie Mie?”

„Wel, de giftmengster, m'neer. Die heb ik ook gauw in de gaten gehad. Ze werd wel van vergiftiging verdacht, maar zeker wisten

ze het toch niet. Ik ging er na toe en vond niks, maar ze keek zoo bedremmeld, zoo zonderling, zoo betouterd, ze dorst me niet in m'n oogen kijken en toen docht ik al bij m'n eigen zelv's: ze het het gedaan en dat zei ik ook tegen m'neer Pronk en allebei hebben wij haar toen gaan halen. En toen had je de bureu eens motten hooren: Kijk, die dikke sm. p die neemt die goeie ziel van 'n mins mee, laat ze toch loopen, ze het niks gedaan. Een paar dagen later, toen ze alles bekend had, hadden zij mij in de Groenesteeg wel op de handen willen dragen, als ik niet zoo zwaar was geweest, maar ik kon toen krijgen wat ik hebben wou.

Den eersten October van het vorig jaar ben ik agent van politie eerste klasse geworden met vijftig pop meer in het jaar. Daar heb ik maar dunnetjes plezier van gehad.

Ik heb kort daarop van een woedenden gek, die ik na het gekkenhuis most brengen, een trap tegen m'n lijf gekregen, dat ik meende dat ik dood bleef. Zoo slim is het nou wel niet geweest, maar toch ben ik er kortasemig van geworden; het loopen valt me zwaar, erg moeilijk en dat is ies, wat een klappak niet hebben mag, dat kan je wel begrijpen, m'neer.

En daarom ben ik nou den 1sten October gepensionneerd. Dat is nou wel zoo heel prettig niet, maar afijn, wat ga je daar nou an doen! Ik hoop nou maar dat ik weer gauw wat werk krijg, want 't is vervelend, hoor, zoo'n gosganschelijke dag niks uit te voeren en vooral als je nog zoo jong en zoo sterk as ik ben, m'neer. Ze kunnen me nog voor alles gebruiken, behalve voor postbode.”

Ziedaar dan hetgeen onze Leidsche Bismarck ons omtrent zijn levensloop verhaalde en dat ons in staat stelde eenie nieuwe kleine schets omtrent hem te geven.

Wij zeggen eene nieuwe; want reeds jaren herwaarts, in 1880, mocht onze held prijken in den Almanak van het Leidsch Studentencorps en thans wederom enkele weken geleden zagen wij hem gememoreerd in de Minerva en in de Vox Studiosorum.

Ook hier, in deze kleine wereld, in deze omgeving van toekomstige staatsburgers geniet onze held de algemeene sympathie. Er heerscht van beide zijden eene warme toegenegenheid, er bestaat tusschen beiden eene goede verstandhouding.

En hij, de dikbuikige ronde figuur, geeft op onverholen wijze deze zijne gevoelens te kennen door vóór het politiebureau, à la callfourchon op z'n stoel gezeten, beide handen aan de schako te brengen telkenmale als een of meerdere muzenonen hem het „Dag Bismarck” toeroepen, of wel door dat veelbeteekend knipoogje, dat duidelijk te kennen geeft: „Manneke, je hebt iets op je geweten; maar ik weet er alles van, hoor.”

Dit laatste moge dan wel een weinig overdreven zijn, maar zeker is het dat Schreuder veel, zeer veel weet, dat hij bekend is niet alleen met de wetovertreddende individuen, maar ook met de niet tot deze categorie behorende burgers onzer stad.

Ook de schoone seksse onzer veste is hem niet vreemd. Over deze uit hij zich echter niet dikwijls; op eene hieromtrent tot hem gerichte vraag geeft hij zelden een bepaald antwoord; hij stelt zich in dat geval tevreden met even te knipoogen.

In deze pantomime weet hij echter zooveel uitdrukking, zooveel waarheid weer te geven, dat de bon entendeur zelf het gewone demi mot kan ontberen.

Hoe zeer deze hoedanigheden en eigenschappen van de zijde der academievrienden op prijs werden gesteld, blijkt voldoende uit de regelen, in hunne bladen aan hem gewijd, uit de karakteristieke goed gelukte nabootsing van zijn persoon in „polletiek”, die wij den 8sten Februari van het vorig jaar hebben mogen aanschouwen, en last not least uit de geschenken, waarmede verschillende hunner hem den 16den Mei II. vereerd hebben bij gelegenheid der herdenking van den dag, waarop hij vóór 25 jaren in het huwelijk trad met Henrietta Geertruida Peijster.

Dat hij nog lange jaren aan de zijde dezer trouwe levensgezellin het oneffen pad, dat ons door dit tranendal voert, moge blijven bewandelen, dat is dan ook de wensch, welken zij en ook wij, Leidsche burgers, Bismarck en Frau Bismarck, geb. Peijster, van harte toeroepen.

Mr. OLOVIS.

Geweldige stormen hebben op de westelijke Amerikaansche meren gewoed en eenige menschen hebben daarbij het leven verloren.

Het jacht, waarmede de keizerin van Oostenrijk naar Triest terugkeerde, kwam in botsing met eene Italiaansche schuit, de „Corinna”, die dientengevolge zonk. De kapitein en 5 man werden gered, een jong matroos verdrong.

De Fransche generaal d'Andlau is gevonden. Een berichtgever der „Herald” heeft zijn verblijf te Londen weten uit te speuren en een onderhoud met hem gehad, waarbij de generaal zich o. m. als volgt moet hebben uitgelaten:

„Met Wilson heb ik vertrouwelijk omgegaan. Wij hebben samen geldzaken gedaan. Ik zal niet trachten te ontkennen dat al wat men van hem verhaalt, in algemeenen zin, waar is. Maar, mijn waarde heer, dat is altemaal huichelpraat. Wij, soldaten, winnen het kruis van het Legioen van Eer op het slagveld. Ambtenaren, staatslieden en journalisten worden gedecoreerd onder voorwendsel van buitengewone diensten. Wat de fabrikanten, uitvinders, millionairs aangaat, zij hunkeren naar een lintje of eene rozet en zelf bieden zij aan er voor te betalen. Geen enkel van die eerekransen, of het is op eene of andere manier betaald. En nog iets: wanneer hertogtitels, prins- en markiezenkroontjes enz. als uurwerken verkocht worden, is er iemand, die er zich door laat blinddoeken? Toch laat niemand er zich door weerhouden van die lieden als prins of hertog aan te spreken.... Ik zou een generaal en ettelijke burgers uit de hoogste kringen kunnen noemen, die zich een aardig inkomen weten te verschaffen door voornamelyc personages te lokken in de salons van parvenu's, die met hunne maatschappelijke positie niet tevreden zijn. Al die middelen om te leenen en, hoe dan ook, terug te geven rusten op het beginsel, dat de eene dienst de andere waard is.”

Zijne veroordeeling bij verstek tot vijf jaar gevangenisstraf noemde de generaal monsterachtig. Wanneer alles wat tot rust gekomen zou zijn, zou hij in Frankrijk terugkeeren en dan zou zij wel verzacht worden. Hij was gelucht, niet uit vrees, maar om grooter schandalen te verhoeden. Hij bezat comprometteerende brieven, welke hem tot zijne verdediging zouden dienen. De heer Grévy zou z. i. met af te treden eene even groote onhandigheid begaan als Wilson deed met het uitkeeren van zijne 40,000 fr. voor genoten vrijdom van port.

Een zelfmoord, den held van een roman waardig, werd dezer dagen te Barnes in Engeland gepleegd. Den vijftien dezer zou de 22 jarige brouwerszoon Henry Somerset in het huwelijk treden. Drie dagen vóór de plechtigheid ontving hij echter een schrijven van zijne aanstaande, waarin zij hem haar hand en hart beslist weigerde, en dus het engagement verbrak. Somerset zou een brief terug en toen hierop geen antwoord kwam, schoot hij zich voor het hoofd. In zijne kamer vond men een laatsten wil van den volgenden inhoud: „Ik wensch dat al de voorwerpen, die zij mij gegeven heeft, in mijne doodkist worden gelegd en dat het portret van mijne geliefde op mijn lichaam worde vastgehecht, juist op de plaats van mijn hart.” Romantischer kon het wel niet.

Kinderzegen is iets, waarop alle echtgenooten gesteld zijn, in het bijzonder de moeders, doch, wanneer die zegen al te groote afmetingen aanneemt, dan dreigt hij, vooral wanneer de finantiële draagkracht van het huisgezin niet groot is, tot het andere uiterste over te slaan. In zulk een twijfelachtig geluk bevindt zich de Berlijnsche kantoornecht Schulz. In een tijdperk van twaalf jaren schonk zijne vrouw hem vijfmaal een tweeling en wisselde deze treffende gebeurtenissen nog af met geboorten elk van één kind. Tot overmaat van geluk of ramp zag de gelukkige of rampzalige huisvader dezer dagen andermaal zijne familie vermeerdert en ditmaal met een drieling. De kinderen zoowel als de moeder zijn allen volmaakt gezond. Het spreekt vanzelf dat men van alle kanten het huisgezin in voedsel en kleeding moet bijspringen.

Daar is dan ook geen verdienen tegen en de kostwinner wordt, naar men beweert, al het huis uitgejaagd door het alarm en de drukte van zijn talrijk kroost, dat hem dag noch nacht met rust laat.